

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. május 30-án.

Apostolok Cselekedetei 16. rész 6-10. verse. „Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában. Amikor Míszia felé mentek, Bitiniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket. Ezért Mízián áthaladva lementek Tróászba. Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy makedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérlelte őt: Jöjj át Makedóniába, légy segítségünkre! A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Makedóniába, mert megértettük: Isten oda hívott minket, hogy hirdessük nekik az evangéliumot”.

Kedves Testvéreim!

Az idei esztendőben a missziói munkaterv kapcsán kitűztünk egy célt, hogy keressük meg azt a látszmódot, amely segít majd a gyülekezeti élet terén, hogy a lehető legerőteljesebb módon kövessük az Istentől elénk adott utat. Ezt a gyülekezeti víziót keresgéljük most már néhány hónapja missziós gondnokkal, Tamással, illetve lelkész kollégámmal, Balázssal.

Megmondom őszintén, hogy arra gondoltam, ennek az útkeresésnek, hogy mit szeretne Isten a tatai gyülekezettel, ennek gyorsan a végére fogunk érni. Sok mindent elolvastunk, sok mindent végig gondoltunk, imádkoztunk, hogy Isten mutassa meg nekünk a ránk szabott utat, de egyelőre nincsen semmi eredmény. Egy kicsit úgy is éreztem magam, hogy biztosan bennem van a hiba, hogy nem vagyok eléggé nyitott Istenre, az Ő akaratára, meg szándékára. Arra gondoltam, hogy valami akadálya van annak, hogy még nem tudtuk megfogalmazni azt az egy, vagy két mondatot, ami kifejezetten nekünk, tatai reformátusoknak segít a misszióban.

Amikor aztán ez a mai igeszakasz elé kerül, akkor teljesen más megvilágításba került minden. Természetesen az eszemmel tudom, hogy a gyülekezeti vízió nem rajtunk múlik. Természetesen tudom, hogy a gyülekezetben elért eredmények nem a mi eredményeink, hanem a Mindenható Isten áldásából formálódnak ki. Arra azonban ez az igeszakasz emlékeztetett újra, hogy minden azon múlik, hogy a Szentháromság Isten miként vezet Bennünket a Lélek által. A kérdést tehát úgy is megfogalmazhatom a magunk számára, hogy megértjük-e, Isten mi az, amit megenged, és mi az, amit nem enged meg?

Lehet, hogy azt gondoljuk, hogy a nemből most egy kicsit sokkal több jutott ki, mint az igenből. Nem lehetett normális és megfelelő módon alkalmakat tartani. Nem lehetett egymással a kapcsolatot még a gyülekezetben sem, a megszokott módon tartani. Nem lehetett az időseket, a betegeket, a rászorulókat úgy meglátogatni, hogy ki tudjuk fejezni a mi Istenünk szeretetét. Nem lehetett a lelki dolgainkkal a közösségben olyan mélységben foglalkozni, mint ahogyan az egészséges lett volna. Persze tudunk felsorolni néhány igent is. Minden vasárnap megtarthattuk az istentiszteletet, amit vagy online formában közvetítettünk, vagy személyesen jelen voltunk. Minden táborunkban együtt lehettek a gyerekek és a fiatalok, még ha csak napközis formában is, és elmehettünk Mátraházára a gyülekezeti táborunkba. Működhetek a kiscsoportok, még ha csak online formában is, élt az imacsoport, amelyik kifogyhatatlan erővel imádkozik a gyülekezet és a gyülekezeti tagok ügyeiért, eljuthattak a nyomtatott igehirdetések a járnai nem tudó idősekhez, telefonon tudtunk beszélni egymással, és így bátorítani tudtuk a betegeket, és az erőtlenekeket, és a sort lehetne még nagyon sokáig folytatni. Valóban több volt a nem, mint az igen? Ez a felolvasott igeszakasz ugyanis ebben a kettősségben vezet minket tovább, és adja meg a választ sokféle kérdésünkre.

Ki kell mondanunk ugyanis, hogy van, amit nem enged a Lélek. Kétszer is szerepel ebben a felolvasott igeszakaszban, hogy „nem engedte nekik a Lélek”. Még úgy sem, hogy itt az evangélium hirdetéséről van szó. Emiatt pedig van bennünk egy kis zavar. Isten dönthet úgy, hogy Krisztus dolgainak a hirdetését nem szabad valahol megtennünk? Pedig a fülünkbe csengenek azok a mondatok, amiket ezzel kapcsolatban a Bibliában olvasunk. Jézus ezt mondta a 72 tanítványnak, amikor elküldte őket a szolgálatba: „Mert aki szégyell engem és az én beszédeimet, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön a maga, az Atya és a szent angyalok dicsőségében”. (Lk. 9.26.) Pál apostol pedig így buzdította Timóteust: „hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással”. (2Tim. 4.2) Ezzel nagyon nehezen tudjuk összefésülni azt, hogy valamit nem enged a Lélek.

Akkor most ez hogyan működik? Krisztus evangéliumát hirdetni kell, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő. Van olyan is, amikor annyira alkalmatlan az idő, hogy nem hirdethetjük? Igen, van, csak hogy

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. május 30-án.

azt nem mi döntjük el, hogy erre alkalmatlan, hanem egyedül Isten. Timóteusnak minden olyan időt ki kellett használni, ami emberileg alkalmatlannak látszott. Ebben a történetben azonban Isten döntött úgy, hogy nem alkalmas a hely, és nem alkalmas az idő. Ilyenkor ugyanis nem arról van szó, hogy nekem ciki, vagyis én szégyellem, ha Jézusról beszélek, hanem arról van szó, hogy nem is szabad ott Róla beszélni. Mert Ő így döntött.

Nagyon jó lenne azt mondani, hogy pontosan tudjuk, mit jelent ez a mondat, hogy „nem engedte a Lélek”. Csakhogy ezt nem mondta el Pál, nem írta le Lukács. Sajnos fogalmunk sincsen, hogy miből értették meg Pál apostol és a munkatársai, hogy most nem szabad erre menni. Egyszerűen csak megértették. Nyitott, és imádságos szívvel figyelték, hogy mi az Isten akarata, és annak megfelelően cselekedtek.

Van, amikor tehát Isten szerint nem lehet valahol az igét hirdetni. Miért? Mert nem használna, hanem ártana. Nem arról van szó, hogy a felsorolt helyeken megszűntek volna a gyülekezetek. Sőt! Pál és Szilász azért indult útnak, hogy meglátogassák a hívőket és bátorítsák őket a hitükben. Erre mondott nemet a Lélek. Tudom, hogy nehezen képzelhető el, de a Lélek azért mondott nemet, mert Pál apostol jelenléte lett volna az, ami árthatott volna a gyülekezeteknek. Nem felbolydulásra volt szükségük, hanem békés munkálkodásra. Ezen túl azonban volt még egy nagyon fontos oka a Szentléleknek, hogy nemet mondott ezekre a próbálkozásokra. Pálra másutt volt szükség.

Ebben az útkeresésben aztán itt érkezik egy egyértelmű üzenet, egy látomás. Tisztán és világosan elmondta ez a macedón férfi, hogy mit kér Páltól Isten Lelke. Míg a nem esetében kérdéses, hogy az miként történt, az igen esetében egyértelmű. Nyugodtan mondhatjuk, hogy Isten nem hagyott kétséget afelől, hogy melyik a helyes út.

Ebből azonban még nem következne semmi. Pál azonban megértette, hogy mit szeretne Isten. Felfogta, hogy az akadályok, a nehézségek, a feleslegesen megtett többlet út nem a Szentlélek próbája volt, hanem terelgetés előre a megfelelő út felé. Lehet, hogy útközben kérdéses volt Pálnak, hogy miért kell erre menni? Miért nem lehet más irányt választani? A látomás kapcsán azonban egyértelmű volt az is, amit tenni kell, és az odavezető út is.

Az igennel kapcsolatban még egy dolgot el kell mondani. A megértés ugyanis nem csak annyit jelent, hogy felfogtam. Azt is jelenti, hogy követem. Hiába mondja nekem valaki egy meredek hegyoldal előtt, hogy induljunk, menjünk fel, mert onnan fantasztikus kilátás nyílik, hogyha én nem indulok el. Biztosan felfogtam az eszemmel, hogy nagyon szép lehet, hogy érdemes lenne elindulni, de ha nem teszem meg az egyik nehéz lépést a másik után, akkor nem lesz eredménye az útnak. Pál apostolék megértették, hogy mi az Isten akarata. Elindultak és követték az iránymutatást.

Kedves Testvéreim! Számunkra is ezen a mai napon az a kérdés, hogy észrevesszük-e a nemeket és az igeneket, hogy megértjük-e Isten mit szeretne az életünkkel, a gyülekezetünkkel? Legyen nyitott a szívünk Isten előtt, hogy a Szentlélek vezetését követhessük!

Ámen!